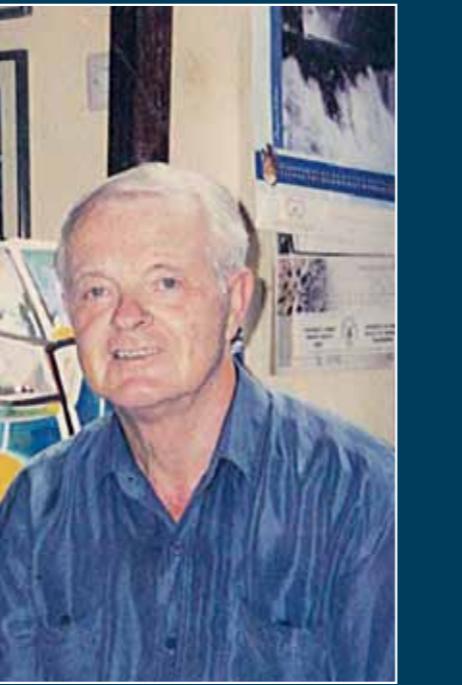

◀ Odrazi, akrilik, 70x50 cm

Odrazi, akrilik, 70x50 cm ▶

Stipe Hamulka, slikar, član Udruženja likovnih umjetnika Bosne i Hercegovine (ULUBIH) rođen 1936. godine u Velikoj Kladuši. Završio studij na Pedagoškoj akademiji, smjer likovnih umjetnosti u Splitu i Zagrebu, u klasi profesora Ante Kaštelančića i Mladenom Vže. Imao osam samostalnih i preko 200 kolektivnih izložbi u zemlji i inozemstvu. Učesnik mnogih likovnih kolonija i humanitarnih donacija. Slike mu se nalaze u mnogim privatnim kolekcijama i javnim prostorima u 30 zemalja svijeta. Kolektivno je izlagao u Bihaću, Tuzli, Sarajevu, Zenici, Mostaru, Zagrebu, Splitu, Karlovcu, Kikindi, Novom Sadu, Bondenu, Edinburgu kao i u gradovima Unsko -sanskog kantona.

Dobitnik je niz međunarodnih, državnih i republičkih priznanja i nagrada za svoj pedagoški, humani, društveni rad te posebno i u likovnim umjetnostima. U tome se posebno ističe Povelja grada Bihaća u 2007. godini. Živi i radi u Bihaću.

Ulica H. Šabanovića 10 • Tel. +387 (0)37 312 709
Mob. +387 (0)62 237 750, • E-mail: hamulkastipe@net.hr

VELIKA ZAHVALNOST SPONZORIMA:

OPĆINA BIHAĆ
NAČELNIK
Mr. Sci. Albin Muslić

HYPO
ALPE-ADRIA-BANK
POSLOVNICA BIHAĆ

POSLOVNI CENTAR
"KRAJINA" BIHAĆ

STAN OVI
www.stanovi-bihac.ba

OPĆINSKI ODBOR
SDA STRANKA
DEMOKRATSKE
AKCIJE
www.sda-bihac.ba

Pn gospođa
Mašić Almaida

Pn gospodin
Husein Vuković

Ciklus
ODRAZI
REFLECTIONS
STIPE HAMULKA
od 19. IV do 5. V
2012. godine

OD REALNOG DO SPIRITALNOG

(Nad likovnim djelom Stipe Hamulke)

Stipe Hamulka posjeduje silovitu likovnu fazu, satkanu od obilja oblika i bojenog spektra razloženog u široku lepezu prizora sa različito akcentiranim intenzitetom. Sa tako formuliranom fazom on je krenuo u oblikovanje svoga svijeta, svijeta lirske intoniranog i podignutog do magičnog dinamizma. Taj svijet se ukazuje u dvostrukom vidu: u prvom vidu on se ukazuje u svome realitetu, neposredno iškustvenom dok se, u drugom vidu, ukazuje u svome odrazu, u sferi virtualnog u kojem želi dostići i određeni stepen začudnog. Za njihovu manifestaciju iskoristena su i dva metjea. U prvom slučaju to je urbana aglomeracija sa nekoliko prepoznatljivih arhitektonskih građevina koji određuju panoramu grada u kome umjetnik obitava, sa dominantom koju određuje toranj sv. Ante Padovanskog, u drugom, pak, slučaju, to je voda sa biljnom čistotom. U cijeni se miljeu i smještaju odrazi realnog svijeta.

Ovakvim koncipiranjem slike, ovaj umjetnik je načinio u svojevrsnu gradnjicu svojih emotivnih stanja. U prvom aspektu, emocije su vezane za neposredno doživljaj ambijenta, onog egzistencijalnog principa čijom se metaforom ukazuju vertikale samog urbaniteta. Tu i započinje ona magija bojenog koja neposredno viđeno transponira u doživljajno. Ali igra sa bojenim faktorom, osim nekoliko slučajeva, uvijek je vezana i sa likovnim razigravanjem predmetnog sloja slike, vedutama grada, geometrizacijom pojedinih elemenata tog sloja stvarajući iluziju o korištenju poetike kubističkog principa, ili sa ruovskim (Georges Rouault) ojačavanjem kontura predmetnog širokim potezima crne boje. Upravo, na nekoliko eksponata, to ojačavanje rubova u nekim slikama i jeste osnov za oblikovanje vizualne senzacije slike. Crna boja, na nizu slika, i jeste osnovni nositelj žive ekspresije kojom se oblikuje kompoziciona mreža u kojoj se svijet realnog predstavlja, ne u svojoj doslovnosti, već kao izvoriste obilja oblika koje smo pomenuli na početku ovih naših opservacija. U tome obilju oblika, u čiju je formulaciju unesen visoki stepen maštovnog, smješta se emocija, ali ne emocija projicirana sloj predmetnog, već emocija koju predmetni sloj isijava iz sebe obujmljujući ne samo umjetnika već i svakog onog ko se nađe pred slikom Stipe Hamulke.

To svjedoči i o stvaralačkoj moći samog umjetnika, moći transponiranja realnog u imaginativno, izgradiranog postupka u kojem nema praznog hoda nedorečenosti ili nedomišljenosti. Ta moć tvoračkog će do posebnog izričaja u slikama kada će se predmetni sloj potpuno istopiti i ostati samo slobodni elementi likovnog govora -boja i kompoziciono formuliranje značajnog i vizibilnog u bojenom faktoru. Umjetnik, svojom stvaralačkom magijom, prolazi kroz kompozicionu gustinu slike, kroz sve aspekte njene magičnosti, sa sigurnošću izgrađenog umjetnika, sigurnošću u koju vjerujemo, čak, koja nas i fascinira. Predmetno je oslobođeno svoga doslovnog objektiviteta, izvedeno iz svje deskriptorne ravnii i široko otvoreno da se u njemu dosluti ona unutarnja, skrivena snaga koja se jedino i može dokučiti zrelim stvaralačkim postupkom. Ta skrivena snaga nije projicirana u stanje konteplativnog, prevođenog u metafizičke ravni, nije se gubila ni u povjesnim determinacijama, iščitanjem grafema koji bi svjedočili o trošnosti svijeta u vremenu. Umjetnik u svome predmetnom sloju, u onom što je podložno neposrednim iskušenjima, u svome rodnom ambijentu, otkriva ono što vrijeme ne može rastvoriti, otkriva - **ljepotu**, onaj egzistencijalni faktor zbog kojeg se umjetnik i vezao za njega i u tom vezivanju našao razložnost za svoje egzistencijalno prebivanje koje smo i nazvali **egzistencijalnom emocijom**. To je ona interakcija između umjetnika i prostora njegovog obitavanja koja dovodi do plodonosnog stanja koje se ne gubi u magmama tjeskobe, makar se, ponekad, i razilazili u međosobnom sugovorništvu!

Stipe Hamulka je posvećen svome gradu i pokušao je da, likovnim jezikom, ispiše poemu o njemu. A zapravo, pisao je poemu o sopstvenom doživljavanju grada. Svaka slika jeste jedno od osjećanja koje je vezao za doživljavanje svoga grada. To je velika prednost umjetnika. I drugi Hamulkini sugrađani nose u sebi ta osjećanja, ali ih nisu u stanju svesti u ono doživljajno žarište iz kojega se radaju oblici kojih on hvata svojom kicićom i prevođi ih u vizualni spektar, prožet jasnom svjeću što je to što ga vezuje za grad. On ga doživljava u njegovim vertikalama, zaobljenim krovovima ili minaretima. Ali, punu mjeru svojim emocijama daje u bojenoj

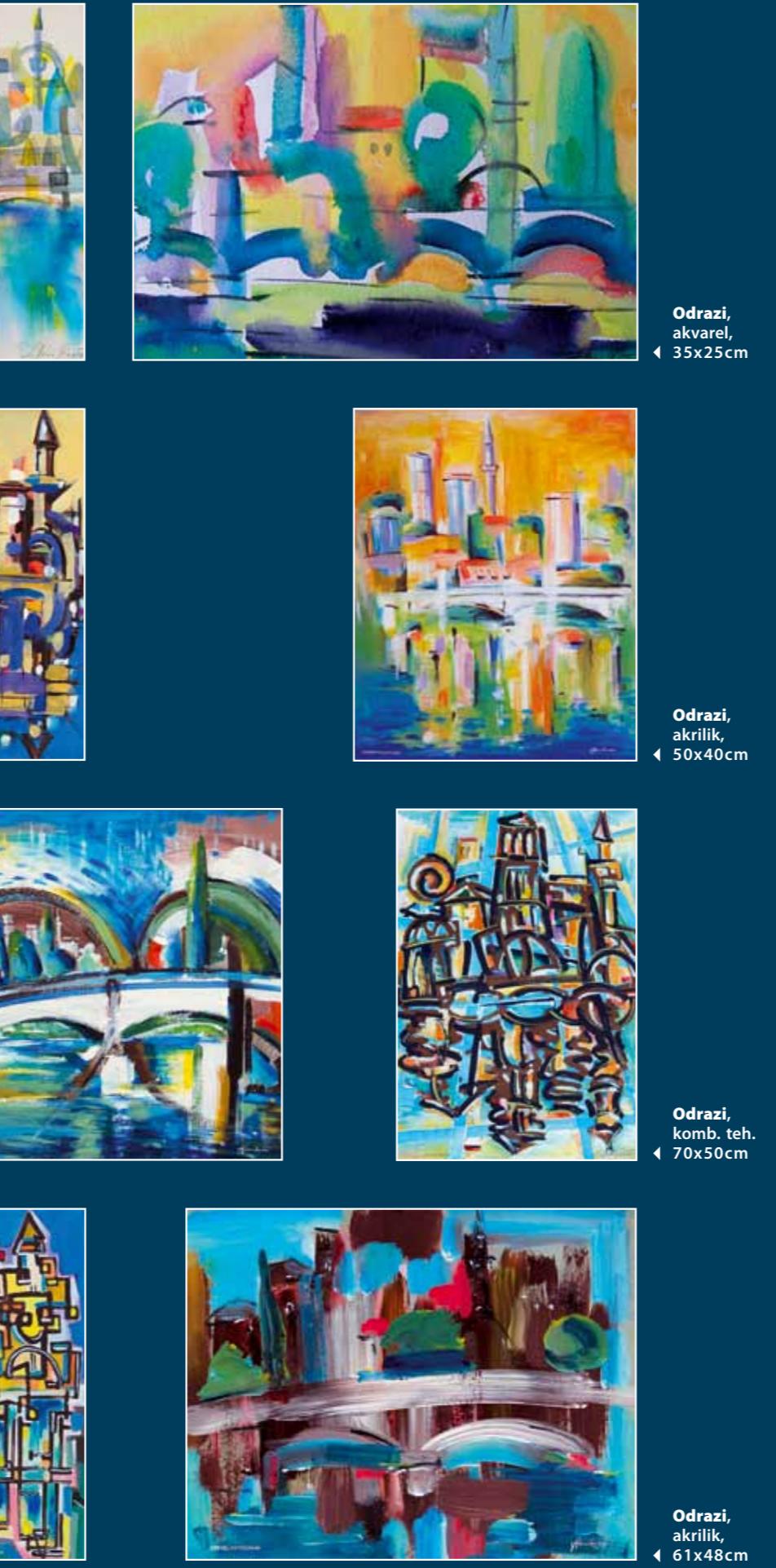
skali koju je unosi u svoju sliku i gradiranjem njihovih intenziteta. I reklo bi se: osnovna tema slikarstva Stipe Hamulke i jeste skala izgradiranih bojenih intenziteta, a da se svi ostali elementi javljaju kao atribucije te bojene skale.

Uistinu, Stipe Hamulka je, prije svega, slikar - kolorista. On boju doživljava kad živi organizam, on je vaja, stišava je do krajnje lirske trasparenicije da bi je, u nekoj drugoj slici, podigao do dramatične njene magičnosti, sa sigurnošću izgrađenog umjetnika, sigurnošću u koju vjerujemo, čak, koja nas i fascinira. Predmetno je oslobođeno svoga doslovnog objektiviteta, izvedeno iz svje deskriptorne ravnii i široko otvoreno da se u njemu dosluti ona unutarnja, skrivena snaga koja se jedino i može dokučiti zrelim stvaralačkim postupkom. Ta skrivena snaga nije projicirana u stanje konteplativnog, prevođenog u metafizičke ravni, nije se gubila ni u povjesnim determinacijama, iščitanjem grafema koji bi svjedočili o trošnosti svijeta u vremenu. Umjetnik u svome predmetnom sloju, u onom što je podložno neposrednim iskušenjima, u svome rodnom ambijentu, otkriva ono što vrijeme ne može rastvoriti, otkriva - **ljepotu**, onaj egzistencijalni faktor zbog kojeg se umjetnik i vezao za njega i u tom vezivanju našao razložnost za svoje egzistencijalno prebivanje koje smo i nazvali **egzistencijalnom emocijom**. To je ona interakcija između umjetnika i prostora njegovog obitavanja koja dovodi do plodonosnog stanja koje se ne gubi u magmama tjeskobe, makar se, ponekad, i razilazili u međosobnom sugovorništvu!

Sve do sada rečeno, uglavnom je vezano za prvi vid pojavljivanja umjetnikova svijeta u slici. Međutim, umjetnikova vezanost za ambijent nije ispoljena samo kroz metafore njegovog urbanog uređenja. On posjeduje još jednu ljubav koja se manifestira kroz odraze njegovog realnog svijeta u prostor virtualnog. I upravo taj aspekt njegove slike mu omogućuje da u svoju sliku uvede još jednog junaka njegovog iskaza. To je - voda. Una. U njenoj prozirnosti odražavaju se vede grada i, složene u imagnativno jedinstvo sa njenim valovima, dostiže se još viši stepen doživljajnosti, stepen koji bismo nazvali - spiritualnim. Gradske vede u valovitom spektru Une doživljavaju svoju specifičnu transformaciju u kojoj čvrste konture realnog svijeta poprimaju lelujavu svoju 'stvarnost' i u toj lelujaviost oblici, u koje su se razvеле realne datosti, doživljavaju svoju razređenju ekspresiju i Stipe Hamulka stvara upravo onu magičku koprenu, o kojoj smo govorili, oblikuje 'stvarnost' u kojoj se amalgamiraju lelujavi tok Une i gradski elementi koji se odražavaju u njoj udvostručujući stvarnost u kojoj se postiže punine iskaza, specifična kompoziciona cjelina koju povezuju, kao da su iz sna došli, blagi lukovi - mosta. Mostovi su ona kopula preko koje se realni svijet preljeva i imaginarni, ili imaginarni svijet onom realnom omogućuje unutarnju kondenzaciju.

Svemu tome dodatnu dragost dodaje činjenica da se Stipe Hamulka služi i akvarelom!

Sarajevo, 25. 10. 2011.
Vojislav VUJANOVIC

CIKLUS ODRAZI STIPE HAMULKE

1. Posmatran s vlastitog stanovišta, diskurs o Ciklusu *Odrazi* Stipe Hamulke neizostavno uključuje odgovore na dva pitanja, prvo: Koji su najopćenitiji aksiološki pojmovi oko kojih se taj diskurs kristalizira? i drugo: Koji je glavni duhovni pokretač izgradnje artističkog likovnog svijeta u Ciklusu *Odrazi*?

3.

Zbiljske kulturne vrijednosti opsežu

povjesnu gradsku jezgru Bihaću u širem smislu riječi. Cjelovitost povijesne gradske jezgre, ispirirane, i uglavnom ostvarene, u austrogarski viziji srednjoevropskog grada, koja je, teško osakatena razaranjima Drugog svjetskog rata, ušla u drugu polovinu 20. stoljeća i početak trećeg milenija, polazna je osnova za artistički likovni tretman u Ciklusu *Odrazi*. To znači da zbiljske kulturne vrijednosti učinkuju, u prvom redu, arhitektonске objekte unutar, za vrijeme austrogarske okupacije, porušenih i uklonjenih gradskih bedema, a i neke objekte izvan nekadašnjih zidina, cijelokupan stradarij, dakle sve ulice i trgove urbanog ambijenta, na prostoru što se podudara s površinom nekadašnjeg Otoka sv. Ladislava.

U artističkom likovnom tretmanu našeg autora, operacijama apstrakcije, kontrakcije i redukcije, zbiljske kulturne vrijednosti preobražavaju se u artističke kulturne vrijednosti, naznačujući prvu, jednostruku i drugu, dvostruku transformaciju.

4.

Sada možemo potražiti odgovor i na naše drugo sprva postavljeno pitanje: Spiritus movens izgradnje artističkog likovnog svijeta u Ciklusu *Odrazi*, tj. onog unutrašnjeg mehanizma operacija redukcije, distribucije i transformacije opserviranih objekata zbiljskog svijeta u likovni svijet, pohranjen je i zapretan u najdubljim i najsnažnijim doživljajima djetinjstva, kad su razdolaze oči dječačića, primičući se od Čavkića brig obale Une, prvi put, u čudu, ugledale arkadijsku nisku kuću na Otoci, od drenvenog Mosta do Delića mlina. One su se penjale iz temelja na površini vode i žurile preko svojih prizemlja, i katova prema potkrovlijima i crvenim krovovima, pa brže-bolje zaranjale ispod površine vode. U tim dubokim zaronima oblikovala se njihova prevrtna, čudesna i nestvarna slika na mirnom ogledalu rijeke ... Dakle, arhetipski doživljaj zavičaja onaj je nepresušni izvor kojim se napaja artistički unski urbani fluvijalni pejzaž Ciklusa *Odrazi* Stipe Hamulke. Onih kuća, i čitava grada na Otoci, nažlost, već odavno nema: satrala ih je dijelom mašina razornog Drugog svjetskog rata, a dijelom stega rigidnog mira ...

Ali oni su, zapravo, preselili na sigurno: nastavljaju živjeti u artističkom likovnom obrascu kreacije uronjenog svijeta Ciklusa *Odrazi* Stipe Hamulke priskrbujući nam iznimne trenutke životne radosti.

U Bihaću, 5. studenog 2011.
Mehmed DŽANIĆ